

Scénář

Jarmila Krebsö, za svobodna Zachová, se narodila 4. 7. 1943 v Benešově. V mládí se hodně věnovala sportu – slalomu v kánoji, ale nejen jemu.

„Měli jsme takové možnosti, že jsme prostě mohli se vyřádit. Se dá říct, jak jsme měli chuť. V zimě, abychom nezlenivěli, tak nám zařídili takovou starou chalupu v Krkonoších. Takže jsem si tam vždycky odvezla sjezdovky a lyžáky na začátku zimy a mohli jsme jezdit na lyže každý víkend. Ale to bylo tak všechno, co jsme si mohli dovolit.“

V rodném městě vystudovala stavařinu a pak se přestěhovala do Prahy, kde začala pracovat. Tam také zažila jaro 68, kdy mladí doufali v krásné zítřky.

„Bylo to takový hodně světlý jaro. Prostě nová naděje, kterou nám naši bratři z východu, zkazili v srpnu, toho 21. Kdy přišla invaze.“

Jarmila má na začátek okupace silnou vzpomínku, která v ní dodnes budí velké emoce.

„Nad hlavou nám lítaly hodně nízko, tyhle těžký vojenský letadla, který byly naplněny tanky. Oni zabrali Ruzyni s prvním letadlem. Tam zastavili veškerý provoz a tam přistávalo jedno letadlo za druhým. Pokud vím, tak to bylo z Německa, jako Rusové, co měli své vojsko v Německu. Bylo to smutný. Tím pádem všechny naděje skončily.“

V roce 1969 na podzim odjela do Dánska na návštěvu za svojí kamarádkou. Nechtěla emigrovat, ale situace se nakonec změnila.

„Pořád jsem tenkrát věřila, že se vrátím za ty dva roky maximálně. To se nepodařilo. Mezitím mě odsoudili, jako odsoudili všechny ostatní, kteří nebyli zpátky do konce prosince 69.“

Nemohla se tak vrátit a proto v Dánsku zůstala. Jako stavařka měla ale štěstí, o její obor stáli, a tak ještě ani neukončila dvoutýdenní intenzivní kurz dánštiny a už nastupovala do práce.

„Přestože to byl intenzivní kurz jako dobřej, ale si dovedete představit kolik toho člověk po 14 dnech umí říct. Jenomže díky tomu, že jsem dělala ve stavařině, tak i když jsem neuměla mluvit, tak jsem mohla začít třeba jenom kreslit. Což to je stejný všude.“

Jarmila Krebsö už tři roky žije opět v Čechách, ale v Dánsku má rodinu. Má české i dánské občanství, ale tvrdí, že když se na výslovnost příliš nesoustředí, stále na ní místní poznají, že není Dánka.

„Třeba chleba se řekne „brød“ a je tam ø a t a mezi tím já musím říct brød. A když na to nemyslim, neudělám ten příraz, tak řeknu brød. A podle toho se dá poznat, že jsem se neučila dánsky už od narození.“